

Arrest

nr. 218 139 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 4 september 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [B.,S.]
geboortedatum: [1981]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Tunesië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motieven van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“En ce que la partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux de la situation familiale du requérant, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, avant de prendre sa décision. Alors que l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 imposent de procéder à cet examen rigoureux.

À cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012:
« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit:

[...]

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. À cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les États dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un État dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un État, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'État d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non-nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'État est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

En l'espèce, il convient tout d'abord de relever que l'existence de la vie familiale du requérant n'est pas contestée par la partie adverse. Il forme un couple avec Madame [D.] depuis plus d'un an et demi. Ils cohabitent ensemble depuis juin 2017. Le couple se connaît depuis plus de 8 ans.

Le requérant joint au présent recours plusieurs photos et témoignages de la stabilité de leur relation (pièces 2-3).

Ensuite, s'agissant d'une première admission au séjour, il convient d'examiner si la partie adverse était tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie familiale du

requérant. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que la partie adverse était tenue par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse se retranche derrière une formule stéréotypée et n'a pas procédé à un examen rigoureux de la situation familiale de celui-ci, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, à savoir que le requérant est en couple avec sa compagne et qu'ils ont l'intention d'introduire une demande de célébration de mariage ou cohabitation légale à la commune.

En outre, Madame [D.] est citoyenne beige et y a toutes ses attachés économiques et sociales. Il lui serait donc impossible de partir en Tunisie s'y établir durablement avec le requérant.

La partie adverse applique donc une position stéréotypée selon laquelle une décision refusant de tenir compte d'une situation familiale en cas de séparation soi-disant uniquement temporaire serait toujours proportionnée au vu de ce caractère temporaire.

Or, l'article 8 de la CEDH impose un examen attentif et rigoureux de la situation familiale. En se contentant d'invoquer cette position stéréotypée, la partie adverse ne démontre pas d'un examen attentif de la situation familiale de celle-ci.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit:

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision que la partie adverse a tenu compte de tous les éléments de la vie familiale du requérant et des conséquences sur cette vie familiale.

En ne prenant pas en compte l'entièreté de tous les éléments de la vie familiale du requérant, la partie adverse a violé l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH ainsi que l'obligation de motivation formelle des décisions administratives."

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument. Verder wordt gesteld dat noch de samenwoning van de verzoekende partij met haar partner noch haar intentie om te huwen dan wel wettelijk samen te wonen, haar automatisch recht geeft op verblijf. Inzake het ingeroepen gezinsleven met de partner wordt nog gemotiveerd dat de terugkeer van de verzoekende partij naar het land van herkomst of het land waar zij lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verwerende partij benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving geen schending van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar wordt verduidelijkt welke documenten ontbreken opdat het verblijf van de verzoekende partij als legaal kan worden beschouwd en waar wordt ingegaan op het ingeroepen gezinsleven van de

verzoekende partij, kan zij niet zonder meer worden gevolgd in haar betoog als zou de motivering volledig stereotiep zijn. Daarenboven dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet volstaat opdat zij zich op nuttige wijze kan verdedigen tegen de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder dient te worden opgemerkt dat in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij betoogt dat zij samenwoont met haar partner en dat zij de intentie hebben om te huwen of wettelijk samen te wonen. Zij wijst erop dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en de economische en sociale belangen van haar partner zich in België bevinden, waardoor het voor haar partner onmogelijk is om zich samen met haar te vestigen in Tunesië. Zij is van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen inzake haar gezinsleven.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, en dus van een duurzame en stabiele relatie, wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat dit gezinsleven in rekening is gebracht.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de gezinssituatie van de verzoekende partij, waaronder het gegeven van de samenwoning en de intentie om te huwen dan wel wettelijk samen te wonen, en een toetsing heeft doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM. Er wordt geïnd dat noch het gegeven dat de verzoekende partij de intentie heeft om te huwen of wettelijk samen te wonen, noch het gegeven dat zij samenwoont met haar partner, automatisch recht geeft op verblijf. De verwerende partij oordeelt dat de terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zij wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit deze voorziene motivering blijkt dat een zekere belangenafweging werd doorgevoerd in het kader van het ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij is van oordeel dat in de huidige omstandigheden de scheiding slechts tijdelijk is, en een dergelijke scheiding in casu niet disproportioneel is.

Er dient te worden nagegaan of de verwerende partij bij deze belangenafweging de verschillende relevante elementen in rekening heeft gebracht en hierbij op zorgvuldige en redelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Het komt de verzoekende partij hierbij toe concrete elementen aan te reiken die maken dat de doorgevoerde belangenafweging niet deugdelijk was. Zij kan er zich niet zonder meer toe beperken te stellen dat de gemaakte afweging onvoldoende was of er geen grondig afweging heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij laat na om in te gaan op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Zij weerlegt het gegeven niet dat de bestreden beslissing haar enkel oplegt om tijdelijk het grondgebied te verlaten, totdat zij zich in het bezit heeft doel stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij maakt niet aannemelijk dat zij, van zodra zij de toestemming heeft gekregen om wettelijk samen te wonen dan wel in het huwelijk te treden met haar partner, geen visum kan vragen en verkrijgen om in België te huwen dan wel de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, waarna zij verdere verblijfsrechtelijke stappen kan zetten. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij en haar partner dan niet buiten België in het huwelijk zouden kunnen treden, waarna zij een visum gezinshereniging kan vragen.

Er blijkt bovendien niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied, zodat evenmin blijkt dat zij of haar partner erop mochten vertrouwen dat zij hun gezinsleven zonder meer verder in België mochten uitbouwen. De beide partners dienden er zich van bewust te zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België, in navolging van de verblijfsstatus van de verzoekende partij, precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze worden door de verzoekende partij niet aangetoond.

In zoverre wordt aangevoerd dat de partner de Belgische nationaliteit heeft en zij al haar economische en sociale banden in dit land heeft, waardoor zij zich niet samen met de verzoekende partij kan vestigen in Tunesië, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins stelt dat de partner zich dan maar samen met de verzoekende partij moet vestigen in Tunesië of elders. Er wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij tijdelijk het grondgebied moet verlaten, voor de tijd om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat een dergelijke tijdelijke scheiding in casu problematisch zou zijn of niet in redelijkheid van de betrokkenen zou kunnen worden verwacht. Daarenboven merkt de Raad op dat het gegeven dat de partner Belg is, deze op zich nog niet verhindert om samen met de verzoekende partij buiten België te verblijven. Ook een bijzonder algemene en niet gepreciseerde stelling dat de partner al haar economische en sociale banden in België heeft, wijst nog niet op concrete en onverkomelijke hinderpalen die de verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de verzoekende partij verhinderen. Er kan worden aangenomen dat de partner van de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, niet langer economisch actief is, minstens ligt hiervan geen begin van bewijs voor, zodat niet blijkt dat een actuele tewerkstelling in België dan verhindert dat zij elders verblijft. De verzoekende partij blijft in gebreke concrete hinderpalen naar voor te brengen die de partner, tijdelijk dan wel voor langere duur, verhinderen samen met haar in Tunesië te verblijven of in een ander land waar zij kunnen verblijven.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont met haar betoog niet aan dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van haar gezins- en persoonlijke belangen.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar gezinsleven, duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Daar deze bepaling uit de richtlijn dus reeds werd omgezet en geen argumenten worden aangebracht dat deze omzetting niet correct is gebeurd, blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog rechtstreeks kan beroepen op een schending van deze bepaling in de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige, redelijke wijze.

De verzoekende partij geeft verder niet aan kinderen te hebben, of gezondheidsproblemen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.2.4. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel nog de schending aanvoert van artikel 22bis van de Grondwet, kan enkel worden vastgesteld dat zij volledig in gebreke blijft toe te lichten op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing deze bepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS